

Musik som imponerar

Musiken har tagit plats i Nordingrå konstrunda. Tack vare ett konststartöverskridande samarbete kunde Höga kusten Opera på lördag kväll bjuda på en föreställning av Förklädd gud i Nordingrå kyrka. Inte för inte är pingsten en helg som firar att språkförbistringen i världen upphörde.

KRAMFORS Förklädd gud är förvisso inte mitt val av musik, jag har lite svårt för den svenska nyromantiskens storvulet nationalistiska övertoner, men Lars-Erik Larssons verk är allmänt mycket uppskattat och en favorit för många. Och pingsten är också hätryckningens helg.

Det är betydligt lättare att ta till sig att ta till sig Hjalmar Gullbergs humanistiska budskap om förklädda godar mitt ibland oss. Dirigent i Nordingrå kyrka

För musiken svarade Kramfors kammarensemble.

FOTO: GREGOR FLÄKERSKI

Lars-Erik Larssons verk är allmänt mycket uppskattat.

var Andreas Franzén, som med sitt engagerade sätt att leda upphävde distansen mellan sig själv, orkestern, kören och solisterna, och dessutom publiken.

För musiken stod Kramfors kammarensemble, imponerande samspel och profes-

sionellt vältajmad, med känsliga stråkar och smaktande blåsar.

Kvällens solister var Amanda Lodding och Anders Falbe, båda välkända för den lokala publiken. Amanda har en fin lyrisk sopea, som passade utomordentligt väl

just i Förklädd gud, med så ett sådant vokalt djup och poetisk värme.

Anders Falbes baryton har mognat åtskilligt sedan jag hörde honom sist, blivit djupare och mörkare, med en mer utpräglad personlighet. De två bjöd på en med-

Amanda Lodding.

Dirigent Andreas Franzén i aktion.

ryckande duett som avslutade föreställningen.

Bakom sig hade de Nordingrå kyrkokör förstärkt med Härnösands gymnasiums flickor.

Recitatör var Karl Johan Rahm, som från predikstolens höjder läste distinkt och tydligt med välavvägd pausering.

En fin föreställning, med vacker insamning och proffsig innehåll.

Gregor Fläkerski

Kollektiv uppvisning av skaparkraft

KRAMFORS Konstrundan i Nordingrå är en kollektiv uppvisning av lokal skaparkraft. Men den är också en medveten manifestation av mångfald, en mötesplats för olika konstnärstemperaturer, varierande stilar och skiftande tekniker. Och jo, även kvalitén varierar.

Men det är bredden i konstutbudet som är den stora styrkan, och som är efter år, rundan är nu inne på elfte varvet, lockar stoppublik till hjärtat av Höga kusten.

Järnsta kulturkafé bjöd på två utställare – självklart sinesemellan mycket olika. Jonna Grimstoft är känd för många som exklusiv dockmakare, men hon ägnar sig också åt andra konstuttryck.

Om dockmakeriet kräver en komplicerad utrustning och många olika, ibland udda, material, har Jonna här valt en motsatt väg, den enklast möjliga tekniken – blyertsteckning.

Det är första gången hon ställer ut sina teckningar.

Hjärta av taggtråd, Anneli Vestman.

Blyerts av Jonna Grimstoft.

Flesta har tydliga spår av samma estetik som Jonnas dockor, men det finns även annat. Trollskog, änglar, galna shoppingbrudar, och spöken – eller om det var andar.

Många verk behandlar drömmar i en tradition som kan sägas ligga surrealistiska nära, som i ett suggestivt självporträtt med ett skrämmande skelett innan-

Konst i tunnelbanan på Mannaminne.

FOTO: GREGOR FLÄKERSKI

för pannbenet.

Störst intryck gör emellertid de två nästan puritanskt präglade poeträtten av förlidarna från 40-talet svåra nöddären. Allt säkert tecknat, med fin känsla för ljuset kontraster och skuggor.

En trappa upp, på Galleri Andra våningen höll Tobias Post till. Här var det modernt värre, med framför allt skivomslag och t-shirttryck.

Seniorteckningsestetik dominerade, med fria musikreferenser till både hårdrock och prog, och kanske även gammaldags hederlig rock'n roll. En teckning i tusch och blyerts av Keith Richards kändes alla rymkor till trots kraftigt idealiserad.

I Köping, en bit efter Görningsgården, ställde Anneli Vestman ut hantverk i betong, metall och trä. Frimodig fantasi i val av form och

material. Ett hjärta i taggtråd var en klar favorit.

Även om konstrundan inte på något sätt var Anders Åbergs skötebarn, är ändå konst och Nordingrå för alltid intimt förknippade med Anders. Och Mannaminne har genomgått varit en trogen deltagare i Konstrundan.

Det är därför en tillfällighet som ser ut som en tanke

att årets sommarutställningar på Mannaminne, som invigdes på rundans första dag, ser ovanligt starka ut. Här finns en alldeles egen mångfald, som dessutom förstärks av utrymmens ofta överraskande karaktär.

I förstret på en spårvagn från Norrköping kan man beskåda Modiglianispirerade ansikten av Cecilia Ciccar, ett galleri passagerare målade i olja.

I en tunnelbanevagn visas en samlingsutställning på temat "Stockholmare och mollätter", en annan samlingsutställning, med flera konstnärer från Italien, finns på Onolgen, och på övervåningen där ställs ut ett representativt urval av Saara Harjus textilverk och målningar.

Mest spännande var nog ändå estniska Inga Heamägis ikonmåleri på trasiga skateboard (S).

Anders Åberg var högst närvarande, andligen så klart men också högst påtagligt, med flera träskulpturer på vårdshuset.

Ars longa, vita brevis.

Gregor Fläkerski